

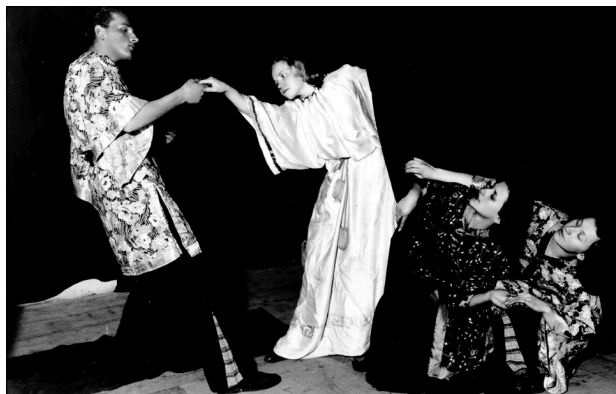
804 / Mladá scéna, K. Havlíček Borovský: Král Lávro, režie Alfréd Radok, 1940.

Radok se ve Valašském Meziříčí ... obklopil sedmdesáti mladými nadšenci a začal s nimi pracovat. Především se je snažil získat pro myšlenky moderního divadla. Kromě jiného i proto, že věděl, že dříve či později se jeho názory na divadlo musí střetnout s názory ochotnické družiny Sokola. Proto potřeboval, aby za ním stál kolektiv lidí, kteří mu budou rozumět a věřit. Svědomitě pracoval s mladými lidmi, neproklamoval své názory a chodil na schůze výboru družiny, aniž zasahoval do diskusí ... Práci ve své „dílně“ Mladé scény žertovně přirovnával ke středověké mučírni, v níž vládne Karel Kat (jeho pseudonym). Všechno mučení, pot a dřina jsou nezbytné k tomu, aby mladí lidé mohli vystupovat na jevišti. Zdeněk Hedbávný: Alfréd Radok, s. 51.

Jako všichni ostatní i já jsem byl doslova uchváten kouzlem jeho osobnosti: zdálo se mi, jako by se lidem v jeho přítomnosti zrychlil tep a jako by všemi póry do sebe nasávali jeho sršící energii. Byl čilý, pohyblivý, do zkoušek vnášel pracovní tempo, které nedávalo šanci žádnému ulevákovvi, a současně tolik dobrého rozmaru, že nevznikala příležitost stěžovat si na únavu. Svatoslav Papež o A. Radokovi. Zdeněk Hedbávný: Alfréd Radok, s. 52.

52. Zpozorovali jsme, že vedoucí tvůrčí osobností se skutečným divadelním talentem a uměleckým citěním je mladý muž s velkýma snivýma očima, které ještě zvětšovaly silné brýle. V těch očích bylo něco, co jsme sami hledali, jako by v nich bylo uloženo nějaké rozluštění samotného uměleckého tvoření, té budovy, vytvořené podle plánů fantazie, ale cihlami dobře vypálené skutečnosti. Všichni jsme mu říkali Šaton, i když v křestní matrice byl zapsán jako Svatoslav. O Sv. Papežovi. Emil Radok: Když vítr teče travou, s. 8–9.

DS Sokol 1945 Matka, r. J. Gratz. 1946 Kolébka, r. M. Šimčíková, Třetí zvonění, r. K. Strnadel a J. Hein, Král Svatopluk (Stodola), r. V. Šindler, Zázračné boty (J. O. Hradčanský), 1947 Vrah jsem já (B. Polách), r. J. Musil, Radúz a Mahulena, r. O. Bublík; Milovaní nemilovaní (F. Moriac), r. F. Jaroš, Ferda Mravenec, r. B. Holotík a M. Valter, 1948 Štěstí do domu (J. de Létras), r. J. Žák, Bylo jich deset (A. Christie), r. J. Musil, Student Jan (E. Konrád), r. J. Žák, 1949 Dva roky prázdnin (J. Verne a P. Skála), r. B. Holotík a M. Valter, Úsměvy a kordy, r. J. Žák, Sněhurka, zvířátka a sedm mužičků (Hrubín), r. J. Hruška a M. Valter, 1950 Meluzína (Kožík), r. M. Ponc, Pan Johanes, r. M. Valter, Jeho Urozenost pan měšťák, r. J. Mach. Sjedenocním tělovýchovy vznikl ve městě Sokol I (bývalý Sokol) a Sokol II (bývalá DTJ), každý měl svůj DS. 1950 sjednocovací schůze,

805 / Mladá scéna, Bohumil Mathesius: Zpěvy staré Číny, scénář a režie Svatoslav Papež, 1941.

ale ke sloučení nedošlo, pouze zvolen šestičlenný přípravný výbor a divadla ještě pokračovala v samostatné činnosti.

Sokol do sjednocení 1951 Muzikantská Liduška, r. Mach, Princzna Pampeliška, r. B. Holotík a M. Valter, Broučci, r. J. Hruška, Nebe na zemi, r. M. Sládeček a Jh. Mach, 1953 Lucerna, r. Mach; Lhář, r. F. Palička. Sokol II 1952 Fidlavačka k 90. výročí úmrtí Fr. Škroupa, r. A. Nedbal, dir. J. Pernica.

Valašské divadlo vzniklo sloučením DS Sokola I a Sokola II, přestože se tomu tato divadla bránila. 1952 Kutnohorští havíři, r. A. Křesadlo, Jh. Fr. Benoni, 1954 Perly panny Serafinky, r. A. Nedbal, dir. A. Řádek, Skandál v obrazárně (Jelínek), r. K. Kocourek, Matka, r. Kocourek, Vojnarka, r. F. Jaroš, Chudák manžel, r. Mach, 1955 Pygmalion, r. O. Levý, 1956 Přátelství (Kožík), r. F. Jaroš, Kocour v botách (Vaňátko), r. Nedbal, 1957 Čaj u pana senátora (Stodola).

806 / Dramatizace Karafiátových Broučků v režii M. Valtra a B. Holotíka, 1951.